

Arrest

nr. 207 347 van 30 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 juli 2012 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 14 januari 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 21 januari 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 24 augustus 2015.

1.3. Op 8 september 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 164 062 van 14 maart 2016.

1.4. Verzoekster werd opnieuw gehoord op 8 juli 2016. Op 5 oktober 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 6 oktober 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Albanees staatsburger, afkomstig uit het dorp Berishe in de gemeente Tropoje (Albanië). Op 23 juli 2012 diende u een eerste asielaanvraag in. U bent gehuwd met A.(...) D.(...) (O.V. X). Na uw huwelijk ging u in Kosovo inwonen bij uw schoonfamilie. Enkele weken voor uw vertrek naar België werden u, uw echtgenoot en uw schoonouders om een u onbekende reden door de politie de grens overgezet. Omdat uw schoonfamilie in Albanië in een bloedwraak zat verwickeld, kon u ook daar niet blijven en besloten jullie Albanië te verlaten. Op 18 september 2012 weigerde het Commissariaat-generaal u het vluchtelingenstatuut en het subsidiaire beschermingsstatuut, in navolging van de weigeringsbeslissing in het dossier van uw schoonvader Q.(...) D.(...) (O.V. X). Hij had immers de vrees voor bloedwraak geenszins aannemelijk gemaakt. Zo werd het ontstaan van een bloedwraak tegen uw schoonfamilie na de moord op de neven van uw echtgenoot in 1993 niet geloofwaardig bevonden. Verder werd het niet aannemelijk geacht dat de familie H.(...) uw schoonfamilie tussen de moord op uw neven in 1993 en het vertrek van uw schoonfamilie naar Kosovo in 1999 ooit viseerde. Met betrekking tot de moord op uw schoonbroer rezen verschillende vragen omtrent de geloofwaardigheid hiervan. Er werd niet aangetoond dat de moordenaar(s) van de neven van uw echtgenoot hiervoor verantwoordelijk zou(de) zijn. Bovendien begaven uw echtgenoot en zijn familieleden zich tijdens hun verblijf in Kosovo nog geregeld naar Albanië, hetgeen moeilijk in overeenstemming viel te brengen met de door hen ingeroepen vrees. Uw echtgenoot en zijn familieleden konden ook maar weinig vertellen over de familie H.(...). Op 18 december 2012 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de afstand van het geding vast aangezien geen van de partijen binnen de vooropgestelde termijn vroeg om gehoord te worden. Zonder naar Albanië te zijn teruggekeerd diende u op 14 januari 2015 een tweede asielaanvraag in. U verklaarde dat de problemen waar u in uw eerste asielaanvraag naar verwees nog steeds van kracht zijn. Daarnaast wees u erop dat uw schoonfamilie nog in een tweede bloedwraak is verwickeld, namelijk met de familie P.(...). Op 16 mei 2012 was er een conflict tussen uw schoonbroers B.(...) (O.V. X) en S.(...) (O.V. X) en leden van de familie P.(...). Bij de P.(...)s vielen twee doden en één gewonde. Uw schoonbroer S.(...) raakte eveneens gewond. S.(...) en B.(...) sloegen na de feiten op de vlucht. U was die dag samen met uw echtgenoot en uw schoonouders met het vee op het veld in de buurt. Nadat u werd ingelicht over het gebeurde, vluchtte u samen met hen via de bergen naar Albanië.

In de twee maanden tot aan uw vertrek naar België leefde u opgesloten in de woning van de oom van uw schoonmoeder in het dorp Begaj bij Bajram Curri.

In april 2015 verzoende N.(...) P.(...) zich met uw schoonfamilie. Tijdens een ceremonie in het gemeentehuis van Deçan schonk hij vergiffenis aan uw vader voor wat betreft de verwondingen die hij zelf opliep op 16 mei 2012 en voor wat betreft de moord op zijn broer B.(...). Echter, alle andere leden van de familie P.(...), zijn nog steeds gebrand op wraak. U vreest dat uw echtgenoot of uw twee in België geboren kinderen vermoord zullen worden door de familie P.(...).

U bent in het bezit van uw Albanees paspoort, uitgereikt door het Ministerie van Binnenlandse Zaken op 18 juni 2012 met een geldigheidsduur van tien jaar.

Op 8 september 2015 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV vernietigde de beslissing van het CGVS op 14 maart 2016 bij arrest nr. 164061.

B. Motivering

Uit uw verklaringen en uit alle elementen van het administratief dossier blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als die welke werden aangehaald door uw echtgenoot A.(...) D.(...). In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

“Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt dat het Commissariaat-generaal geen geloof hechtte aan het vluchtrelaas dat u uiteenzette in het kader van uw eerste asielaanvraag, met name uw vrees voor een bloedwraak door de familie H.(...). U bracht in uw tweede asielaanvraag geen feiten of elementen aan die de eerdere negatieve beoordeling van het Commissariaat-generaal kunnen weerleggen. Hierdoor is uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

Voor wat betreft de bloedwraak met de familie P.(...), waarover u overigens tijdens uw eerste asielaanvraag met geen woord hebt gerept, moet vooreerst worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er op 8 april 2015 een ontmoeting plaatsvond in het gemeentehuis van Deçan, Kosovo tussen uw familie en de familie P.(...) in het bijzijn van de burgemeester, de plaatselijke imam, en A.(...) D.(...), die zich inzet voor de verzoening in bloedvetes. Tijdens deze ontmoeting schonk N.(...) P.(...) vergiffenis voor wat betreft de verwondingen die hij zelf opliep op 16 mei 2012 en voor wat betreft de moord op zijn broer B.(...). Hij drukte uw vader, Q.(...) D.(...), de hand als symbool van de verzoening tussen de twee families. U maakte tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 24 augustus 2015 geen enkele melding van deze verzoening. Redelijkerwijze kan er nochtans van uitgegaan worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn gebracht door uw familie. Pas in uw verzoekschrift voor de RvV wierp uw advocaat op dat het slechts om een gedeeltelijke verzoening ging. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 8 juli 2016 stelde u dat u de (gedeeltelijke) verzoening aanvankelijk had verzwegen omdat enkel N.(...) P.(...) zich bereid had getoond zich te verzoenen. Alle andere leden van de familie P.(...) wensten zich niet te verzoenen (CGVS 8 juli 2016, blz. 3-4). Een dergelijke uitleg volstaat niet om het (aanvankelijke) achterhouden van dergelijke relevante informatie te rechtvaardigen. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij zich constructief opstelt ten aanzien van de asielinstantie. Dit wil zeggen dat hij van in het begin een licht laat schijnen op alle relevante feiten en elementen die betrekking hebben op zijn vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst, ook op diegene die zich afspeelden na zijn vertrek.

Wat er ook van zij, ofschoon het Commissariaat-generaal niet twijfelt aan de betrokkenheid van uw broer B.(...) bij de moorden op B.(...) en V.(...) P.(...) en in de verwonding van N.(...) P.(...) noch aan het gegeven dat deze feiten aanvankelijk in een bloedwraak resulteerden, bent u er niet in geslaagd een actuele vrees voor het resterende deel van de familie van P.(...) aannemelijk te maken. Immers, hoewel u meermaals uitdrukkelijk werd gevraagd wie van de familie P.(...) u vreest, slaagde u er niet in concrete namen te noemen. U had het telkens over neven en ooms maar wanneer er werd doorgevraagd, bleek uw kennis van de familie P.(...) zeer beperkt. Zo stelde u dat er nog twee broers van V.(...) in leven zijn, doch u kon deze niet bij naam noemen. U sprak over drie of vier ooms die zonen hebben, maar bleek van geen van hen de naam te kennen (CGVS 8 juli 2016, blz. 7, 8). Nochtans ging u ermee akkoord dat de leden van de verzoeningscommissies geregeld verslag uitbrengen bij uw ouders van de voortgang van de gesprekken en onderhandelingen (CGVS 8 juli 2016, blz. 8). U gaf ook aan contact te onderhouden met uw ouders (CGVS 8 juli 2016, blz. 6). Van iemand die een actuele vrees voor bloedwraak koestert, kan verwacht worden dat hij meer concrete informatie kan geven over de tegenpartij. Daarenboven bleek er, uitgezonderd de verzoeningsceremonie op 8 april 2015, sinds 16 mei 2012 geen enkel (rechtstreeks) contact geweest te zijn tussen uw familie en de familie P.(...). Bovendien, ook al leeft uw familie sinds haar terugkeer naar Albanië weliswaar opgesloten, blijkt dat er sindsdien zich geen enkel incident voordeed met de familie P.(...) (CGVS 24 augustus 2015, blz. 13-14; 8 juli 2016, blz. 9).

Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat u geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten bij eventuele problemen met familieleden van V.(...) P.(...), dewelke overigens Kosovaarse burgers zijn. U gaf weliswaar aan geen vertrouwen te hebben in de Albanese autoriteiten (CGVS 8 juli 2016, blz. 7), doch onderbouwde deze uitspraak niet met objectieve elementen. U haalde ook aan dat uw autoriteiten geen veiligheid kunnen garanderen (CGVS 8 juli 2016, blz. 10). Voldoende bescherming bieden in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 betekent redelijke maatregelen nemen en impliceert niet dat er absolute veiligheid gegarandeerd wordt.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om klacht in te dienen, uit de informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal evenwel blijkt dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins aangetoond dat er wat u betreft sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd is toegevoegd aan uw administratieve dossier.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling staan niet ter discussie. Wat de krantenartikels betreft dient opgemerkt te worden dat deze niet over uw individuele situatie gaan. De attesten van het dorpshoofd van Papaj, van de gemeente Deçan en van de verzoeningscommissies alsook de reportages over uw familie geven aan dat er na de gebeurtenissen op 16 mei 2012 aanvankelijk een bloedvete tussen uw familie en de familie P.(...) bestond en dat hierin een gedeeltelijke verzoening werd bereikt. Ook al geven de voorzitter van de gemeenteraad van Deçan en Gjin Marku, voorzitter van het Comité voor Nationale Verzoening, in september 2015 aan dat de zaak nog niet volledig afgesloten zou zijn, werd hierboven uiteengezet waarom u geen actuele vrees in het kader van een bloedwraak aannemelijk hebt gemaakt. Tot slot kan hier aan toegevoegd worden dat volgens de informatie van het Commissariaat-generaal attesten, afgeleverd door ngo's en lokale autoriteiten in Albanië gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn, en zodus op zich weinig bewijswaarde hebben. "

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A.D. (RvV X). Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 207 346 van 30 juli 2018 de beslissing genomen ten aanzien van verzoeksters echtgenoot in het kader van diens tweede verzoek om internationale bescherming vernietigd.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 17, §2 van de officieuze coördinatie van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (18 augustus 2010), onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“II.1.1. Vooreerst worden de feiten door verwerende partij niet betwist. Verwerende partij betwist niet dat verzoekende partij verwickeld was en is in een bloedvete met de familie P.(...).

De bestreden beslissing ontkent evenmin het relaas van de verzoekende partij. Bijgevolg wordt in onderhavig verzoekschrift niet getracht hierop nader in te gaan of verduidelijkingen aan te brengen.

Verwerende partij meent echter dat de vrees van verzoekende partij niet langer “actueel” zou zijn. Ze stelt dat verzoekende partij niet concreet kan aangeven wie precies van de familie P.(...) zij vreest. Deze redenering van verwerende partij gaat niet op. Bloedwraak is in Albanië steeds een familiekwestie, wat inhoudt dat elk lid van de familie P.(...) zich kan wreken voor de moorden op V.(...) en B.(...). Verwerende partij verliest volledig de essentie van het relaas van verzoekende partij uit het oog, evenals de reden waarom de eerste negatieve beslissing vernietigd werd door uw Raad.

Zoals uw Raad terecht vaststelde, werd enkel met N.(...) P.(...) verzoening bereikt voor de verwondingen die hij zelf opliep en voor de moord op zijn broer B.(...). Voor de moord op V.(...) (neef van N.(...) en B.(...)) werd geen verzoening bereikt en weigert de familie elke verzoeningspoging. Dit wordt tevens niet betwist door verwerende partij.

*Er is met andere woorden geen globale verzoening en het leven van verzoekende partij is weldegelijk actueel in gevaar, zoals ook blijkt uit de verschillende stukken die zij neerlegde. Deze documenten worden door verwerende partij niet in twijfel getrokken. Het is dan ook onbegrijpelijk hoe verwerende partij thans kan stellen dat er geen actueel gevaar zou zijn voor het leven van verzoekende partij. Zo bevestigt bijvoorbeeld de voorzitter van de gemeenteraad in Deçan en Gjin Marku, voorzitter van het Comité voor Nationale verzoening dat de **zaak nog niet volledig afgesloten is en dat er maar een gedeeltelijke verzoening werd bereikt.***

Dat blijkt ook duidelijk uit de vertaling van verwerende partij van het krantenartikel dd. 8 april 2015 dat zich in het administratief dossier bevindt: “Ze schudden de hand om elkaar verzoening te verlenen in Deçan, Ze vergeven één dode en één gewonde.” De andere dode (de tweede dus) betreft V.(...) P.(...), waarvan de familie tot op heden geen vergeving heeft geschonken.

Bovendien stelt de voorzitter van de gemeenteraad dat het gewoonterecht van de bloedwraak vaak sterker is dan de wet en ondergraaft hiermee dus de stelling van verwerende partij als zou de Albanese politie sowieso bescherming kunnen bieden in geval van problemen.

De thans bestreden beslissing betwist aldus niet meer dat de kwestie van de bloedwraak niet volledig is afgesloten en gooit het over een andere boeg: verzoekende partij zou de namen niet kennen van de leden van de familie Pukaj die zich zullen wreken.

Het gevaar voor wraak door de familie P.(...) is weldegelijk bijzonder actueel en reëel. Verwerende partij kan de overvloed van informatie bezwaarlijk naast zich neerleggen, louter omdat verzoekende partij niet concreet kan aangeven wie precies van de familie P.(...) wraak zou kunnen nemen. Verzoekende partij benadrukt nogmaals dat zij de familieleden van V.(...) niet hoeft te kennen om in gevaar te zijn voor bloedwraak.

II.1.3 Verwerende partij stelt vervolgens – op bijna laconieke wijze – dat de familie van verzoekende partij die zich thans in Albanië bevindt, geen problemen heeft ondervonden met de familie P.(...)

(...)
Verwerende partij geeft zelf letterlijk aan dat de familie van verzoekende partij in Albanië opgesloten leeft. Dit wordt met andere woorden evenmin betwist. Indien er geen actueel gevaar meer zou zijn voor de familie van verzoekende partij, waarom zouden zij dan in godsnaam als gevangenen opgesloten leven in hun eigen huis?! Er zijn vooralsnog geen concrete problemen geweest, juist omdat de familie van verzoekende partij opgesloten leeft. Verwacht verwerende partij dat verzoekende partij haar familie in Albanië vervoegt en samen met haar echtgenote en 2 minderjarige kinderen voor de rest van haar leven opgesloten leeft in haar huis?! Op bloedwraak staat immers geen termijn, noch kan dit verjaren...

De manier van redeneren van verwerende partij is dan ook bijzonder onredelijk en tart werkelijk alle verbeelding.

II.1.4. Het valt te begrijpen dat verwerende partij zich initieel enigszins misleid voelde, omdat verzoekende partij tijdens het eerste gehoor niet spontaan vertelde over de gedeeltelijke verzoening met N.(...) P.(...), doch alles dient in de juiste context te worden geplaatst.

De asielaanvraag dateert van 14 januari 2015. De waarachtigheid van de voorgelegde documenten die noopten tot de in overwegingname van de asielaanvraag (verklaring voorzitter gemeenteraad, verklaring Gjin Marku, TV-reportage) staan en stonden niet ter discussie.

Nadien, op 8 april 2015, werd verzoening bereikt, doch enkel met de familie van B.(...) en N.(...) P.(...), niet met de familie van V.(...) P.(...).

Dit wordt bevestigd door diezelfde bronnen die verwerende partij initieel geloofwaardig genoeg achtte om de asielaanvraag in overweging te nemen en waarvan ze in de bestreden beslissing de geloofwaardigheid niet in twijfel trok.

Verzoekende partij heeft hierover niets verteld omdat het ook maar om een gedeeltelijke verzoening ging en het gevaar voor haar leven bleef bestaan, omdat de familie van V.(...) P.(...) elke verzoeningspoging weigert.

Bovendien –zonder hierbij te willen ontkennen dat verzoekende partij spontaan had moeten vertellen over de gebeurtenis van 8 april 2015 tijdens haar asielgehoor en zich hiervoor ook oprecht te excuseren bij het CGVS- is het evenmin begrijpelijk dat verwerende partij haar nooit met deze informatie geconfronteerd had, hetzij tijdens het interview zelf, hetzij later door middel van een heroproeping. Hiervoor was het vernietigingsarrest van de Raad dd. 16 maart 2016 (RVV 178 864) nodig...

II.1.5. Tot slot wil verzoekende partij nog eens benadrukken dat bloedwraak wel degelijk nog steeds een ernstig probleem is in haar land van herkomst.

Verwerende partij is een andere mening aangedaan:

Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat u geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten bij eventuele problemen met familieleden van V.(...) P.(...), dewelke overigens Kosovaarse burgers zijn. U gaf weliswaar aan geen vertrouwen te hebben in de Albanese autoriteiten (CGVS 8 juli 2016, blz. 7), doch onderbouwde deze uitspraak niet met objectieve elementen. U haalde ook aan dat uw autoriteiten geen veiligheid kunnen garanderen (CGVS 8 juli 2016, blz. 10). Voldoende bescherming bieden in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 betekent redelijke maatregelen nemen en impliceert niet dat er absolute veiligheid gegarandeerd wordt.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om klacht in te dienen, uit de informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal evenwel blijkt dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Verwerende partij stelt zelf dat in Albanië erg vaak een rechtsvervolging niet voldoende wordt beschouwd door de familieleden van het slachtoffer en dat bloedwraak nog steeds voorkomt. Zij geeft eveneens toe dat de politie vaak ook geen bescherming kan bieden in geval van bloedwraak. Zij meent evenwel dat de Albanese overheid “zich bewust is” van het problematiek en “bereid is” om hier iets tegen te doen. Zij verwijst hiervoor naar enkele maatregelen die sinds 2001 werden getroffen. Zij verwijst naar de opleidingen van politiemensen en opleidingsmomenten voor magistraten. Dit kan bezwaarlijk als voldoende bescherming/garantie worden aanzien tegen deze diepgewortelde traditie in de Albanese cultuur die nog steeds wordt toegepast!

Zie <http://www.volkskrant.nl/archief/de-kanun-spaart-alleen-vrouwen~a3356536/> (**stuk 3**):

"Eerwraak is terug van weggeweest Een half jaar voordat Albanië kandidaat-lidstaat van de Europese Unie hoopt te worden, laten veel Albanezen hun gedrag nog altijd voorschrijven door een christelijke gedragscode uit de 15de eeuw, de Kanun. Die vereist wraak te nemen wanneer de eer van de familie wordt geschonden.

Ook als er bij een incident geen slachtoffers vallen, kan de eer van de familie alleen met bloed gewroken worden. Bovendien komen ook de familieleden van de dader voor de wraakoefening in aanmerking. De enige voorwaarde is dat het slachtoffer een man is en oud genoeg (14 jaar) om een wapen te dragen, al houdt niet iedereen zich daaraan. In augustus werd in de buurt van Shkodër een 17-jarig meisje uit bloedwraak vermoord.

Onder het communisme leek de gewoonte uitgeroeid, maar daarna maakte de bloedwraak een comeback. **Sinds de val van het communisme zou bloedwraak zo'n 10 duizend slachtoffers hebben gemaakt. Naar schatting 1.700 families zitten thuis opgesloten, uit vrees op straat gedood te worden.**

Om de spiraal van geweld een halt toe te roepen, vaardigde de aartsbisschop van Shkodër enkele maanden geleden een decreet uit waarin bloedwraak wordt bestraft met excommunicatie. De vraag is of het veel zal uithalen. Voor veel Albanezen gaat er niets boven de eer van de familie."

Ook verwerende partij erkent normaliter dit probleem. Cf. <http://www.hln.be/hln/nl/957/Binnenland/article/detail/1710935/2013/09/25/Familie-moordenaars-krijgt-asiel-omwille-van-bloedwraak.dhtml> (**stuk 4**):

Twintig familieleden van Albanese moordenaars hebben dit jaar al een verblijfsvergunning en steun gekregen in België. Zij krijgen het statuut van erkende vluchteling omdat in delen van Albanië nog altijd de bloedwraak wordt toegepast. **Bij bloedwraak zal de familie van het slachtoffer er alles aan doen om een familielid van de moordenaar om te brengen.** De moordpartijen kunnen jaren doorgaan, schrijft Het Laatste Nieuws.

"Vooral in Noord-Albanië leeft de traditie van de bloedwraak nog", aldus Dirk Van den Bulck van het commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen. "De Albanese overheid doet haar best om die traditie te beteugelen, en families die elkaar al jarenlang uitmoorden te verzoenen. Toch lukt dat niet altijd. Sommige mensen leven jaren ondergedoken en zien hoe andere familieleden worden uitgemoord. Die mensen kunnen in België of een ander EU-land wel een erkenning krijgen."

Het is dan ook vreemd dat verwerende partij thans voorhoudt dat er in Albanië sowieso voldoende beschermingsmogelijkheden door de politie zijn. Een algemeen rapport over de beschermingsmogelijkheden in Albanië kan dus niet volstaan om te oordelen dat verzoekende partij actueel geen gevaar loopt in geval zij naar Albanië terugkeert.

Dit bevestigde ook uw Raad in het arrest nr. 164 061 dd 14 maart 2016

(...)

II.1.6. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij meent dat het asielrelaas van verzoekende partij thans niet meer actueel is. De verzoekende partij heeft jammer genoeg wel degelijk nog steeds een actueel probleem.

II.1.7. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. Zij heeft zich iets te snel tevreden gesteld met de informatie die ze gevonden heeft m.b.t. de verzoening dd. 8 april 2015 en vond het kennelijk niet nodig verzoekende partij nog enige uitleg hieromtrent te vragen.

Daarom wordt dan ook in hoofdorde gevraagd om verzoekende partij de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen."

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "De Kanun spaart alleen vrouwen" van de Volkskrant en het artikel "Familie moordenaars krijgt asiel omwille van bloedwraak" van Het Laatste Nieuws van 25 september 2013.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: de Subject Related Briefing "Albanië. Corruptie en (ver)vals(te) documenten" van 13 januari 2012, de beslissing tot weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen ten aanzien van verzoekers broer B.D. dd. 12 februari 2016 en het gehoorverslag van verzoekers broer B.D. dd. 29 september 2015.

Op 26 juni 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Albania. Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State" van 29 juni 2017 en de COI Focus "Albanië. Algemene situatie" van 12 januari 2017.

Ter terechtzitting legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende elementen neer: de originele DVD die door verzoeker werd neergelegd en die een reportage bevat over de situatie en de levensomstandigheden van zijn familie in Albanië, en een korte schriftelijke samenvatting van deze reportage.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) het Commissariaat-generaal geen geloof hechtte aan het vluchtrelaas dat hij uiteenzette in het kader van zijn eerste asielaanvraag, met name zijn vrees voor een bloedwraak door de familie H. en hij in zijn huidige, tweede asielaanvraag geen feiten of elementen aanbracht die de eerdere negatieve beoordeling van het Commissariaat-generaal kunnen weerleggen, (ii) voor wat betreft de bloedwraak met de familie P., waarover verzoeker overigens tijdens zijn eerste asielaanvraag met geen woord heeft gerept, moet worden vastgesteld dat (1) uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er op 8 april 2015 een ontmoeting plaatsvond in het gemeentehuis van Deçan, Kosovo, tussen verzoekers familie en de familie P. in het bijzijn van de burgemeester, de plaatselijke imam, en A.D. die zich inzet voor de verzoening in bloedvetes en dat tijdens deze ontmoeting N.P. vergiffenis schonk voor wat betreft de verwondingen die hij zelf opliep op 16 mei 2012 en voor wat betreft de moord op zijn broer B. en hij verzoekers vader Q.D. de hand drukte als symbool van de verzoening tussen de twee families en (2) verzoeker tijdens zijn gehoor dd. 24 augustus 2014 geen enkele melding maakte van deze verzoening, zijn advocaat pas in het verzoekschrift voor de RvV opwierp dat het slechts om een gedeeltelijke verzoening ging en hij tijdens zijn gehoor dd. 8 juli 2016 geen aanvaardbare uitleg geeft om het (aanvankelijk) achterhouden van dergelijke relevante informatie te rechtvaardigen, (iii) ofschoon het CGVS niet twijfelt aan de betrokkenheid van zijn broer B. bij de moorden op B. en V.P. en in de verwonding van N.P., noch aan het gegeven dat deze feiten aanvankelijk in een bloedwraak resulteerden, verzoeker er niet in geslaagd is een actuele vrees voor het resterende deel van de familie P. aannemelijk te maken aangezien hij geen enkele concrete naam kan noemen van familieleden die hij vreest, hoewel er regelmatig door de verzoeningscommissie verslag wordt uitgebracht bij zijn ouders, met wie hij contact onderhoudt zodat kan worden verwacht dat hij meer concrete informatie kan geven over de tegenpartij, er uitgezonderd de verzoeningsceremonie op 8 april 2015, sinds mei 2012 geen enkel (rechtstreeks) contact is geweest tussen zijn familie en de familie P. en er zich sinds de terugkeer van verzoekers familie naar Albanië geen enkel incident voordeed met de familie P., al leeft zijn familie sinds haar terugkeer naar Albanië weliswaar opgesloten, (iv) nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten bij eventuele problemen met familieleden van V.P., dewelke overigens Kosovaarse burgers zijn, en uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en (v) de door hem aangebrachte documenten niet van die aard zijn bovenstaande appreciatie te wijzigen daar zijn identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling niet ter discussie staan, de krantenartikels niet over zijn individuele situatie gaan, de attesten van het dorpshoofd van Papaj, van de gemeente Deçan en van de verzoeningscommissies alsook de reportages over zijn familie aangeven dat er na de gebeurtenissen op 16 mei 2012 aanvankelijk een bloedvete tussen zijn familie en de familie P. bestond en dat hierin een gedeeltelijke verzoening werd bereikt doch hoger reeds werd uiteengezet waarom hij geen actuele vrees in het kader van een bloedwraak aannemelijk heeft gemaakt en attesten afgeleverd door ngo's en lokale autoriteiten in Albanië bovendien gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn en zodus op zich weinig bewijswaarde hebben.

2.4. Vooreerst dient erop gewezen dat in 's Raad arrest nr. 164 061 van 14 maart 2016 reeds het volgende werd overwogen:

“2.4. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag deels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name een vrees bij terugkeer naar Albanië gevisieerd te worden door de familie H. in een bloedwraak.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien aan de beweerde (vrees voor) bloedwraak door de familie H. geen geloof kan worden gehecht. Inzake het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker tegen deze beslissing indiende, werd bij 's Raads arrest nr. 93 850 van 18 december 2012 de afstand van geding vastgesteld. Daar geen van de partijen binnen de vooropgestelde termijn gevraagd hebben om gehoord te worden, worden ze immers geacht in te stemmen met de in de beschikking van 8 november 2012 opgenomen grond, met name dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de vorige asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

Wat betreft de door verzoeker beweerde (vrees voor) bloedwraak door de familie H., wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: “Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal geen geloof hechtte aan het vluchtrelaas dat u uiteenzette in het kader van uw eerste asielaanvraag, met name uw vrees voor een bloedwraak door de familie H.(...). U bracht in uw tweede asielaanvraag geen feiten of elementen aan die de eerdere negatieve beoordeling van het Commissariaat-generaal kunnen weerleggen. Wat betreft de H.(...)s beperkt u zich immers tot een louter herhalen van wat u reeds bij uw eerste asielaanvraag heeft aangehaald (CGVS 24-08-2015 p. 12, 14-15).” Er kan inderdaad niet worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. Dit onderdeel van de motivering, dat door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.”

2.5. Wat betreft de bloedwraak met de familie P., stelde de Raad in voornoemd arrest op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift vast dat er slechts een gedeeltelijke verzoening werd bereikt tussen verzoekers familie en de familie P. en dat de familie van V.P. weigert zich te verzoenen met de familie D.. Deze feiten worden op zich ook niet langer betwist in de thans bestreden beslissing. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent echter dat verzoekers vrees niet langer actueel zou zijn. Waar wordt overwogen dat er, uitgezonderd de verzoeningsceremonie op 8 april 2016, sinds 16 mei 2012 geen enkel (rechtsreeks) contact is geweest tussen verzoekers familie en de familie P. en dat er zich sinds de terugkeer van verzoekers familie naar Albanië geen enkel incident voordeed met de familie P., volstaat het erop te wijzen dat verzoekers familie sinds haar terugkeer naar Albanië opgesloten leeft, zoals ook reeds wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, zodat het niet hoeft te verbazen dat er zich geen incidenten hebben voorgedaan. De Raad is van oordeel dat de actualiteit van de door verzoeker voorgehouden vrees niet in twijfel kan getrokken worden, louter omdat hij niet concreet kan aangeven wie precies van de familie P. wraak zou kunnen nemen.

Ter gelegenheid van zijn persoonlijk onderhoud dd. 8 juli 2016 legde verzoeker een video neer van een bezoek van Gjin Marku aan zijn familie in Albanië, die sinds haar terugkeer naar Albanië in haar woning opgesloten woont. De originele DVD wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neergelegd ter terechtzitting dd. 29 juni 2018, samen met een korte schriftelijke samenvatting van deze reportage, die ook reeds werd toegevoegd aan het administratief dossier. De Raad beschikt echter niet over een volledige vertaling van de reportage in kwestie zodat hij zich geen volledig beeld kan schetsen van de omstandigheden waarin verzoekers familie in Albanië diende/dient

te overleven. Bovendien is het de Raad volstrekt onduidelijk van wanneer deze reportage precies dateert. De samenvatting van het Commissariaat-generaal bevat hieromtrent niet de minste informatie en ook verzoeker kon hierover tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 8 juli 2016 geen duidelijkheid verschaffen (notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Uit niets kan bovendien blijken of verzoekers familie actueel nog steeds in deze situatie verkeert of niet. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers verzoek om internationale bescherming verder onderzoek behoeft.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.”

2.3. Dienvolgens dient ook de bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 september 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 juli 2018 door:

mevr. M.-C. GOETHALS,	kamervoorzitter,
mevr. I. VERLOOY,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS